

Пре него што се ишта каже о догађајима у Вуковару, којима је протеклих дана посвећена толика пажња, треба подвући да није спорно да Србија треба да има најбоље могуће односе са Хрватском, и да је то *стварни* интерес оба народа. Прича о Србији као „балканском тигру“ и Хрватској као „локомотиви која Западни Балкан вуче у ЕУ“ само је префињенији облик оне исте *divide et impera* политике, која је током деведесетих прелила милијарде из бивших југословенских република у разне „куферашке банке“ и фантомске фондове и предузећа диљем „заједнице равноправних народа Европе“. Ма колико то представљало само пуне снове, истина остаје да само слојан и уједињен Балкан гарантује просперитет свим земљама „региона“, као што само завађен и *интегрисан*

Балкан гарантује остварење интереса центара моћи који на Балкану повлаче конце, и који политичке елите овдашњих земаља све више и све чешће окрећу против сопствених народа. Такође, не треба заборавити, Србија има *врло реалне* *интересе*

у Хрватској, од којих је најважнији свакако изградња позиција за реконструкцију и оживљавање девастиране, али још увек постојеће српске заједнице на својим историјским територијама, као и неопходно указивање „западним суседима“ на сву погрешност и кратковидост подршке „независном Косову“.

Битно је то, што *извињавање* није оно што би њих двојица *уопште* требало да раде, нити је то оно што је потребно српском, хрватском, или било ком од народа бивше Југославије, или Балкана *уопште*.

Није питање треба ли сарађивати са Хрватском. Питање је колико политика извињавања, посипања пепелом и, просто говорећи, *цмиздрења*, макар она била и узајамна (могућност, коју најављује „нова“ хрватска политичка елита на челу са Ивом Јосиповићем) може допринети изградњи истинских темеља сарадње (а не може никако). У том смислу, *уопште* није битно на који начин је председник Србије, за разлику од председника Хрватске, формулисао своје „извињење“, није чак ни битно колико су „искрени“ ти гестови (а Тадићев је знатно мање, а Јосиповићев знатно више искрен, него што то раздражена српска патриотска јавност обично сматра). Битно је то, што *извињавање*

није оно што би њих двојица *уопште*

требало да раде, нити је то оно што је потребно српском, хрватском, или било ком од

народа бивше Југославије, или Балкана уопште.

Када се неке извињавамо? Углавном – када су присутна два услова. Први подразумева да се осећамо *одговорним* за неки неми догађај, други – да је догађај више последица наше непажње, немара и неодговорности, него планираног деловања против оштећеног. Извињавамо се када неке станемо на ногу у аутобусу, када неке огребемо кола, или, у случају државне политике, када због лошег рада наших служби банкрутира велико регионално предузеће или се излије отровни муљ из фабрике алуминијума. Данашњи председник Србије, ма шта неко о томе мислио,

није одговоран

за догађања у Вуковару, нити у Хрватској, 1991. године. Његово извињавање је стога бесмислено и помало лицемерно, а са друге стране, имплицира одговорност оних, које је председник изабран да представља – грађана Србије (који се нити

осећају

одговорним, нити сматрају да се извињавати треба). Истовремено,

извињавати се

за масовна убиства, разарања и пљачку (у српском случају), односно, за исто то, и још опсежно етничко чишћење (у хрватском случају), у најмању руку је непримерено, неукусно и

љигава

. Жртвама на обе стране нису потребна извињења. Она су понижавајућа, како по страну која се извињава, и која се оптерећује кривицом за ствари које

објективно нису

њена одговорност (поготово у српском случају), тако и по жртве и њихове породице, које се оваквим гестовима омаловажавају и додатно обесмишљавају.

Ствар је у томе што *њима, заправо, и није стало до помирења*. Помирење је суштински супротстављено њиховим интересима на Балкану. А ти интереси подразумевају управо притворну сарадњу и труло „братство и јединство“

Наравно, аутори ове политике „балканског забавишта“, у коме се вишевековни историјско-национални проблеми решавају „преко колена“ по принципу „мир, мир, мир“, а то су управо они међународни центри моћи који су у овој игри себи наменили улогу „васпитачице“, више су него свесни колико је овакав облик „регионалне сарадње“ јалов, бесмислен, и пре свега контрапродуктиван. Ствар је у томе што *њима, заправо, и није стало до помирења*

Помирење је суштински супротстављено њиховим интересима на Балкану. А ти интереси подразумевају управо притворну сарадњу и труло „братство и јединство“, које се, као у претходној, југословенској инкарнацији, увек може лако (и јефтино) окренути само

Пише: Невенко Шкрбић
недеља, 07 новембар 2010 14:45

против себе. Једноставно речено – за западне колонизаторе, тај модел је одржив, ефикасан и исплатив. И не треба се заваравати – тај модел је подједнако усмерен и против Срба, и против Хрвата, ма колико њима међусобни анимозитет ту чињеницу скривао. И исто важи за све остале балканске народе.

Ако *неко* треба да се извини Србима и Хрватима, она су то представници вајне „Међународне заједнице“, управо оне, чија је тупост, ароганција и похлепа долила уље на ватру распада Југославије. Оне „Међународне заједнице“, у коју се прелило муком стицано богатство те несрећне и несуђене земље. Оне „Међународне заједнице“, чију су праведну арбитражу и Срби и Хрвати (и остали) са надом и стрепњом ишчекивали, и од које су добили миг да је „океј“ да се покољу, јер ће на тај начин управо добити „све што траже“. У последњој сезони балканских ратова и револуција нико није добио „све што је тражио“ (мада се то нама често чини другачије). Нико, осим те и такве „Међународне заједнице“.

Усталом, ни то извињење не би имало смисла, баш као што становници Конга немају никакве вајде од данашњег белгијског „жаљења“ због зверстава вероватно најокрутнијег колонијалног система у историји човечанства.

Усталом, ни то извињење не би имало смисла, баш као што становници Конга немају никакве вајде од данашњег белгијског „жаљења“ због зверстава вероватно најокрутнијег колонијалног система у историји човечанства.

Што се тиче Срба и Хрвата, што више буду *заиста* оријентисани на решавање сопствених проблема, то ће им јасније бити да су они једни другима најмањи проблем, а да је њихова међусобна мржња „решење свих проблема“ за оне који ни једнима ни другима не желе ништа добро. И ако једнога дана *заист*

а
почну те проблеме да решавају, истинско поштовање према узајамним жртвама биће неопходан услов, као и

искрено

опредељење да се не искористи прва геополитичка околност за отварање новог круга насиља. За извињења ту нема места. Јер у забавиштима је увек тако, извињење је само одлагање туче до следеће прилике. И докле год се националне „елите“ балканских земаља буду задовољавале својим статусом „европских јаслица“, њихове земље и народ остаће потчињени бахатом, бирократском и самодовољном западном патернализму. А та потчињеност је управо оно о чему би и Срби и Хрвати првенствено требало да

Европске јаслице, или о дометима политике извињавања

Пише: Невенко Шкрбић
недеља, 07 новембар 2010 14:45

размишљају.